

Květinové pohádky

Čekanka a jitrocel

Žila byla princezna Čekanka s nádherně modrýma očima. Vyrůstala v zámecké zahradě obklopená květinami.

„Co se ti tu nelíbí?“ divil se král, když se jeho dcera pořád procházela kolem plotu. „Proč tě zajímá zaprášené smetiště a neupravená cesta?“

„Jak jen bych ti to, tatínku, vysvětlila?“ hledala princezna ta správná slova. „Připadám ti krásná?“

„Samozřejmě,“ přikývl otec.

„A co růže? Jsou krásné?“

„Inu. Jsou velice pěkné.“

„Lilie se ti také líbí?“

„Ano. Rád se na ně dívám.“

„A co říkáš ostatním květinám? Jsou ošklivé?“

„Ale vůbec ne! Podívej se na ty barvy. Překrásný pohled.“

„Přesně tak!“ zamračila se Čekanka. „Necítím se tu dobře. Aby vynikla krása, musí být kolem něco ošklivého.“

„Snad bys nechtěla žít na tom nechutném zaprášeném smetišti?“ užasl král. Honem běžel za paní královnou.

„Naše dcera se zbláznila,“ prohlásil celý udýchaný.

„Taky se mi zdá,“ kývla královna. „Měla by se vdát. Pak bude mít jiné starosti.“

Dali hlavy dohromady a pozvali na zámek prince.

Přijeli tři.

Princ Rododendron se zjevil oděný v zeleném brokátu.

„Celý život ti budu sypat pod nohy růžové plátky,“ slíbil princezně.

Princ Akát měl nakadeřené bílé kudrny, ale jeho řeči byly pichlavé. „Budeš ke mně vzhlížet a já tě schovám před celým světem,“ prohlásil přísně.

Třetí princ měl pomačkanou helmici a rozevřenou náruč. „Docela dlouho už cestuji světem a učím se léčit. Ještě mě čeká jedna studijní cesta. Ale pak se k tobě vrátím. Budu se těšit, že tě každý den uvidím na vlastní oči,“ poklekl před Čekankou.

Princezna se na něj zářivě usmála. „Budu na tebe čekat třeba celý život.“

Král se zamračil. Princ Jitrocel se mu vůbec nezamlouval. Zavolal čaroděje.

„Udělej něco s tou naší holkou, aby dostala rozum,“ nařídil mu.

Čaroděj tázavě pohlédl na královské rodiče. „Má být šťastná princezna nebo se mám zavděčit vám?“

„Samozřejmě že princezna,“ rozhodli rodiče.

Čaroděj přivolal mocná kouzla. Divoký větrný vír se prohnal zámkem. Princezna Čekanka a princ Jitrocel zmizeli.

„Kde jsou?“ polekali se rodiče.

„Jsou tam, kde budou šťastní,“ odpověděl čaroděj a vypařil se. Báł se rodičům přiznat, že z prince udělal léčivou bylinu a z princezny modrou květinu, která na svého prince až do dneška trpělivě čeká podél zaprášených cest. A jitrocel obvykle roste poblíž a kochá se pohledem na modré kvítky své vyvolené.

